

KALEMDE SAKLI KALP

— Bağırmayacak mısın, dilini mi yuttun?

— ...

— Bıraksana şunu Tekin, kaçalım artık!

İki çift ayak sesi, giderek uzaklaştı kulaklardan ve sessizliğine kavuştu dar sokak. Bir çift göz nemi. Sokağa bakanlar, ortadaki karaltının bir heykele ait olduğunu zannederlerdi. Dakikalar geçti, en ufak bir hareket olmadan. Sonunda gölgenin şekli değişti. Vişneçürüğüne boyanmış, iki katlı bir evin bitişiğindeki kaldırımdan yola uzandı olanca siyahlığıyla. Başını iki elinin arasına almış birinin yoldaki yansıması oldu. Gölgede gözükme de hatıralar gelip oturdu başa. Gölgenin sahibi artık bu dar sokağın soğuk kaldırımında değil, ilkokul sıralarında oturuyordu.

En arka sırada geçirmişti okul yıllarını. Bazen imrenerek seyrederdi ısrarla parmak kaldırıp dil testisinden düşünce ırmağını akıtan arkadaşlarını, bazen içine içine ağlardı utanarak. Kulağı öğretmeninde, kalemi elindeydi hep. Kalemimi konuşan dili olarak görür, çantasına koyarken öperek koyardı. En sevdiği arkadaşını sorsalar, muhakkak “Kalemim.” derdi. Ama diyemezdi. Ya gösterir, ya elleriyle anlatır ya da yazardı. Bu düşüncelere daldığı anlardı utanarak ağladığı zamanlar. Bir taraftan da ellerini birleştirip göğsüne götürür, onların varlığından mutluluk duyardı. Onlar olmasa nasıl buluşurdu en iyi arkadaşıyla? Kimselere anlatamadıklarını, nasıl anlatırdı beyaz kâğıtlara? Bu yüzden çok severdi ve su gibi akıp geçmesini hiç istemezdi derslerin. Çünkü kalemiyle en çok dertleştiği, defterlerinin taptaze sayfalarıyla ilk kez sohbet ettiği ve aslında en çok konuştuğu zamanlardı dersler. Teneffüs zili, bir felaket habercisi gibi çalardı hep. O zili ne zaman duysa, ruhuna ateşten bir mızrak saplanır gibi olurdu. Saniyeler saatlere döner, azaplı bir bekleyiş haline gelirdi. Sınıfın rengi değişir, gürültü ve patırtının en koyu renklerine boyanırdı. Sadece yüreğinin sesini dinlemek isteyen kulaklarını tıkadığı olurdu böyle zamanlarda. Hele o her zamanki alaycı gözler, neredeyse bütün teneffüslerde üzerine doğru gelip; o, içinde diken bahçesi olduğunu düşündüren dudaklar kımıldamaya başladığında daha bir sıkı kapatırdı kulaklarını. Ne kadar kapatırsa kapatsın, duyardı belli bir ritimle söylenenleri: “Dilsiz Yıldırım, dilsiz Yıldırım!” Bu sözlere birkaç alkış da ritim tutardı. Artık utanmazdı ağlamaktan. Göz yaşları önündeki kâğıtları ıslatana dek ağlardı. Sınıftan bazıları engellemek isterdi bu dalgacı grubu; ama hemen hemen her engelleme girişiminde kavga çıkardı. Ders başladığında çoktan gözlerinin altındaki ve yanaklarındaki ıslaklığı silmiş olur, öğretmene ağladığını belli etmek istemezdi. Öğretmen sınıfa girer girmez Tekin ve alkışçı tayfası hakkında şikâyetler uçuşurdu havada. Uyarılara ve sert sözlere alışık olan bu grup, yine ceza alırdı. O anlarda Tekin’in alaycı gözlerine öfke hâkim olur, Yıldırım’a intikam dolu bakardı.

Sıraları birbirine neredeyse bitişikmiş gibi duran küçük sınıf; dışarıdaki sert rüzgâra pencerelerini kapatmış, içindeki öğrencilerle birlikte yeni bir derse kulak vermişti. Öğretmenin heyecanla ders anlatan sesini, ara sıra tahtaya tebeşirle vurduğu darbelerin sesleri bölüyordu. Öğrencilerin kimi zıplarcasına öğretmenin ders anlatımına eşlik etme çabasına giriyor, kimi kapanmaya meyilli göz kapaklarını zorlukla birbirinden ayrı tutmaya çalışıyordu. Yıldırım her zamanki yerini mesken edinmiş, sınıf halkından sanki kendini kopararak hayal dünyasında gezintiye çıkmıştı. Yalnız değildi. Biricik dostu olan kalemiyle el ele tutuşmuşlar, kâğıdın beyaz yüzünün ardına gizlenmiş geniş hayal koridorlarından birlikte geçiyorlardı. Sonunda bu pembe dünyanın yağmuru yağmaya başladı, ilk satır düştü kâğıda. Yıldırım konuştu, kalem aktardı beyaz zemine:

“Hayat yolu, yüksekçe bir dağın yolu gibidir. Yürümeye azimli herkes onu aşabilir.”

Beden ve kalp, içten gelen bu sesin ve bu sözcüklerin büyümesine o kadar kapılmıştı ki teneffüs zilinın kara haber verircesine yankılanan haykırışını, her defasında vücuduna aniden ok saplanan birinin irkilmesi gibi duyan kulaklar bu defa duymamıştı. Ancak başka bir ses, başka bir hareket çıkardı bedeni hayallerin sihrinden. Oyunbozan bir el, kalemi ayırıverdi dostundan. Bununla kalsa iyiydi. Buğulanan gözler, dostunun iki parçaya ayrılışını gördü. Buğular, yas yağmurlarına dönüştü. Yağmur damlalarından biri, tenine yalnız iki cümle işlenmiş kâğıttaki “azim” sözcüğünü

ıslattı. Kulağa azap veren teneffüs zilinden daha incitici bir gülüş sesi yankılandı küçük sınıfta. Sonra aynı ağızdan çıkan cümleler, iğne gibi batmaya başladı ruha:

— Şuna bak! Başka işin gücün yok mu senin? Kalem eline yapışacak artık. Hadi bir de yazdıklarını söylesene bize. Söyleyemezsin değil mi? Kalemin gitti, ne yapacaksın şimdi? İşte böyle bebek gibi ağlarsın.

Bu cümleleri, birkaç alkışla beraber söylenen “Dilsiz Yıldırım” sözleri takip etti. Yıldırım kulaklarını tıkamış, göz yaşlarının dostuna tuttuğu ağıtı dinlemeye koyulmuştu ki sınıfa bir öğrenci koşarak girdi. Ardından da öğretmen... Öğretmenin kaşları birden çatıldı, gür sesi teneffüs boyunca eğlenmekte olan birkaç kişilik öğrenci topluluğunu dağıtmaya yetti:

— Oturun yerlerinize! Utanmıyor musunuz yaptıklarınızdan? Daha kaç kere uyarmam gerekecek sizi, aldığınız cezalardan bıkmadınız mı?

Sonra Yıldırım’ın yanına yaklaştı öğretmen. Bu sırada sinirleri biraz yumuşamıştı. Yavaşça kolundan tutarak lavaboya götürdü onu ve altları kızarmış gözlerine bakarak yüzünü yıkamasını söyledi. Lavaboya giren Yıldırım, az sonra yüzü ıslanmış bir halde çıktı oradan. Öğretmen usulca eğilerek Yıldırım’ın boynuna denk oldu. Bir eliyle Yıldırım’ın saçlarını okşarken bir yandan da biraz önceki gerginliğinden eser kalmayan sesiyle onun gönlünü kucakladı:

— Seni sürekli üzüyorlar, biliyorum. Ama lütfen onlara aldırma. Ağzı olan herkes konuşuyor; ama sen yüreğinle konuşuyorsun ve onlara yüreğinle cevap veriyorsun. Herkes böyle konuşamaz. Duydum ki kalemini kırmışlar. Ben, seni ve kalemini birbirinizden ayrı olarak düşünemiyorum. Sen yazmalısın, yaşadığın müddetçe yazmalısın. Senin yazdıkların, yalan ve sahtelikle dönen dillerden daha samimidir. Şimdi al bu kalemi.

Öğretmen son cümlesini söylerken, gri ceketinin iç cebinden çıkardığı bir dolma kalemi Yıldırım’a uzattı. Yıldırım’ın yüzü birden aydınlandı ve tatlı bir tebessüm gönderdi öğretmenin yüzüne. Dolma kalemi öğretmenin elinden titreyerek aldı ve kalemi göğsüne bastırdı. Sonra küçük kolları öğretmenin boynuna dolandı. Öğretmeni de ona sarılmıştı. Bu sevgi gösterilerinin ardından beraberce sınıfa girdiler. Yıldırım, hemen arka sıradaki yerine koştu. Biraz önceki kâğıdı ıslanmış ve bu ıslaklık yazının bir kısmını bozduğu için çantasından yeni bir kâğıt çıkardı. Öğretmeninin hediye ettiği kalemlerle biraz önceki cümlelerini aynen yazdı ve kalbinden duyduğu sözcüklerle devam etti yazısına:

“Hayat yolu, yüksekçe bir dağın yolu gibidir. Yürümeye azimli herkes onu aşabilir. Ben bu dağı tırmanırken zorluk çekmiyorum. Çünkü sırtımda bir yüküm yok. Yalnızca kalbimde azim ve sevgi var.”

Yaklaşık yarım saattir uyanıktı. Ama ev soğuk olduğundan hâlâ battaniyesinin altındaydı ve yataktan çıkmamıştı. Bu süreyi, geçmişin bazı yerleri sisli, bazı yerleriyse güneş ışığının altındaymış gibi parlak manzarasını seyrederek geçirdi. Önce ilkokul yıllarını yaşadığı yeni baştan: en sevdiği dostu olan kalemi, sonra bu dostuyla arasına giren ayrılık, her zaman şefkatli kucağında teselli bulduğu öğretmeni... Sonra o günlerden yavaş yavaş şimdiye yürüdü. Annesini kanserden kaybedişi gelince aklına, dudaklarını ısırıp ve yutkundu. Hayatı boyunca kendisiyle geçilen dalgalar ve bunlara ağlayışı zihninde görününce gülüp geçti başka hatıralara. Okuduğu kitapları düşündü. Ardından yazdıklarını tekrar yazdı sanki düşüncesinde. İşte şimdi hayattaki en büyük amaçlarından biri gerçekleşiyordu. İlkokul yıllarından beri yazdığı yazıları toplamış, temize çekmiş ve kanser hastaları yararına çalışan bir dernekle anlaşarak bu yazıları kitaplaştırmaya karar vermişti. O akşam, temize çektiği yazısını derneğe götürecekti. Düşündükçe heyecanlanıyordu. Artık bir kitabı olacaktı. Yıllarca içinde yaşadığı duyguları başkalarıyla paylaşabilecekti. Bir kalemi biliyordu derdini, bir de kâğıdı... Onlar, kalbinin tercümanı olan diliydi. Onca zaman kendini kendine anlatmıştı. Vakit, sesini başkalarına duyurma ve gerçekten konuşma vaktiydi. Kitabını okuyan herkesle adeta sohbet edecek, ona yaşamından öğrendiklerini anlatacaktı. Üstelik bunu hayattan ümidini kesmiş, belki karamsarlığa kapılmış kimseleri tekrar hayatın sıcak kollarına koşmaya davet etmek için yapacaktı. Annesini dünyadan koparıp alan kanserin karanlığında ışık bekleyen insanlar için bir mum

yakacaktı. Bu amaçla çabalamak, yaşamına o kadar mutluluk katmıştı ki... Mutlulukla arasında hiçbir engel yoktu.

Akşam, müjdeli bir haber gibi çökmüştü gökyüzüne. Yıldırım, çok yakın bir zamanda kitap olarak göreceği yazılarına şöyle bir baktı. Sonra bir el çantasına koydu onları ve paltosunu giyip atkısını boynuna dolayarak evden çıktı. Beklenen buluşmaya doğru ilerleyen adımları, tıpkı dudakları gibi gülümsüyordu. Yollar akıp gidiyor gibiydi ayaklarının altından. Amacına ve umuduna giderek daha da yaklaşıyordu. Dar ve karanlık bir sokağa girmişti. Ötede yalnızca bir tane sokak lambası gözüküyordu, o kadar. Sokakta kimsecikler yok diye düşünürken birden karşısında elleri bıçaklı iki kişi belirdi. Bunlardan biri, ani bir hareketle elindeki çantasını aldı. Engel olmak istedi; ama diğerinin uzattığı bıçak, eline dokunmak üzereyken ellerini çantasından çekiverdi. Çantayı alanın gözlerine baktı. Alaycı bir bakışa büründüğüne şahit oldu o gözlerin ve bu bakış kendisine çok tanıdık geldi. Soyguncular, onun böyle sakin durup yardım için bağırmadığına şaşırılmışlardı. Çantayı alan, insanı rahatsız eden gözleriyle aynı üslupta sordu:

— Bağırılmayacak mısın, dilini mi yuttun?

— ...

— Bıraksana şunu Tekin, kaçalım artık!

İki çift ayak sesi, giderek uzaklaştı kulaklardan ve sessizliğine kavuştu dar sokak. Bir çift göz nemlendi. Sokağa bakanlar, ortadaki karaltının bir heykele ait olduğunu zannederlerdi. Dakikalar geçti, en ufak bir hareket olmadan. Sonunda gölgenin şekli değişti. Vişneçürüğüne boyanmış, iki katlı bir evin bitişiğindeki kaldırımdan yola uzandı olanca siyahlığıyla. Başını iki elinin arasına almış birinin yoldaki yansıması oldu. Uzun bir müddet böyle geçti. Dar sokağa uzaklardan bir çığlık sesi geldi, sonra bir ambulansın ve bir polis arabasının sireni duyuldu.

Yıldırım, sağ gözünün altında bekleyip yanağına inmeyen damlayı sildi. Atkısını indirdi burnunun üzerinden ve içine çekti havayı. Attığı son adımla beraber uçuşuma düşen ve orada bir çıkış yolu bulan biri gibi hissetti kendini. Paltosunun iç cebini yokladı. İlkokuldayken öğretmenin verdiği dolma kalemi buldu orada. Sonra pantolonunun ceplerine baktı. Sol cebinde bir kâğıt buldu. Bir tarafı doluydu. Boş tarafı açtı. Vişneçürüğü evin önünden kalkarak dokuz on adım ilerideki sokak lambasının altındaki kaldırım taşına oturdu. Çantasındaki kâğıtlara döktüğü yaşam, kendi yaşamıydı. Yazmaya başladı yeni baştan:

“Hayat yolu, yüksekçe bir dağın yolu gibidir. Yürümeye azimli herkes onu aşabilir. Ben bu dağı tırmanırken zorluk çekmiyorum. Çünkü sırtımda bir yüküm yok. Yalnızca kalbimde azim ve sevgi var. Bunlar benim yolumdaki dağları ve engelleri bir bir kaldırıyor. Ya sırtına dağ yüklenip de dağı aşmaya çalışırlar? Onların engeli kaderlerinden midir, kendilerinden mi?”